

Fogta a kalapját, az ostort, felállt, lesöpörte magáról a hangyákat meg mindent, ami ráragadt, és a látvánnyal, a földöntúli tengerrel többé mit sem törődve, leszegett fejjel, szomorúan visszabandukolt a kocsizhoz, eloldotta a kerékkötő láncot, és lehajtott Siroki homokra, ahol már várták.

OLÁH ANDRÁS

szökevények

1. nélkülöd

*egyre kevesebb hely jut nekünk:
fiókjaink megtelnek a múlttal
arcunk a semmibe simul
egymás szokásaiban fuldoklunk
megkopott szeretkezéseink már
nem tudják megtörni az érdekek
szülte rend szürke monotoniját
a bennünk sötétlő muszájt
ágyunkba temetkezik a kiüresedett tér
s csak a hiányod adna magyarázatot
— de nélkülöd azt sem tudom: mi fáj...*

2. tenyeredből

*nincs mire várni: tenyeredből
még a múlt melegét olvasom
de ránk hűlnek az éjszakák
csontos ágaikkal alamizsnát
kunyeralnak a fák
s leltárba vesz téged is a csönd
mielőtt végleg elmennél...*

3. álmok

*álomban kiáltásokat hallok:
kihallgatom a szomszéd álmokat
meglesem az emlékek rozsdafoltjait
a kapualjak mocskának szótlan árnyait
– maradék vagyunk mi is
csak másképpen-vesztesek...
de ha fölébreszt az éjszaka neszezése
már nem indulunk világgá
mint régen a mesék legkisebb királyfija*